

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pkf.25.869/2024/2.

A kérelmező:

kérelmező

kérelmező címe

A kérelmező képviselője:

Hennelné dr. Komor Ildikó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Hennelné dr. Komor Ildikó ügyvéd)
ügyvédi iroda címe

A kérelmezett:

kérelmezett

kérelmezett címe

A kérelmezett képviselője:

Kocsis és Szénassy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kocsis M. Tamás ügyvéd)
ügyvédi iroda címe2

Az eljárás tárgya: a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegybejelentést elutasító
lajstromszám számú határozatának megváltoztatása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.Pk.21.117/2024/8.

A fellebbezést benyújtó fél: kérelmező

Végzés

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 180.000 (száznolcvanezer) forint + áfa másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A kérelmező (a hivatali eljárásban: védjegybejelentő) a szóvédjegy szóbeli megjelölés védjegykénti lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 30. áruosztályon belül: „kávé, kávé alapú italok, kávéaromák, kávékapszulák, kávé pörköletlen, kávé tejjel” termékek tekintetében 2022. július 28-ai bejelentési nappal.

[2] A védjegybejelentés során a kérelmezett (a hivatali eljárásban: felszólaló) felszólalást nyújtott be, hivatkozva saját 2009. július 21-i elsőbbségű lajstromszám2 lajstromszámú szóvédjegy eleje szóvédjegyre, melynek oltalma – egyebek mellett – a Nizzai Megállapodás szerinti 30. áruosztályon belül: kávé, tea, kakaó, cukor, rizs, tápióka, szágó, kávépótlószerek, lisztek és más gabonakészítmények, kenyér, péksütemény és cukrászsütemények, fagylaltok, méz, melaszszirup, élesztő, sütőporok, só, mustár, ecet, fűszeres mártások, fűszerek, jég” termékek tekintetében áll fenn.

[3] Felszólalásában hivatkozott a védjegyek és földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján arra, hogy a lajstromozni kért megjelölés az ő védjegyével összetéveszthetőségig hasonló. A kérelmező a Vt. 61/E. § (1) bekezdésére hivatkozással a felszólalót védjegye használatának igazolására kérte felhívni.

[4] A kérelmezett a használat igazolása körében egyrészt védjegyhasznosítási szerződést csatolt, melynek tartalma szerint a kérelmezett feljogosítja a cég teljes neve Kft.-t (továbbiakban: cég), hogy havi védjegyhasználati díj ellenében a védjegyjogosult számos védjegyét, köztük a szóvédjegy eleje védjegyet is térbeli korlátozás nélkül a védjegyek árujegyzékében szereplő termékek és szolgáltatások tekintetében használja. Ezenfelül csatolt 2017. július 27-e és 2022. július 27-e közötti időszakban keletkezett számlákat, amelyek igazolják, hogy a cég szóvédjegy eleje örölt kávéért értékesített különböző magyarországi és néhány külföldi gazdasági társaság, mint vevő számára. Csatolta a Rossmann bolthálózat 2018. augusztusi magazinját, amely szerint a szóvédjegy eleje kávé mint forgalmazott terméket reklámozták, továbbá a Vianni drogéria-hálózat reklámmagazinjának 2022. márciusi kiadványát, mellyel szintén a forgalmazás tényét kívánta igazolni. Nyilatkozatához fényképeket is mellékelte egy bolt polcán elhelyezett szóvédjegy eleje kávétermékekről,

valamint képernyőmentéseket a shop.rossmann.hu, klinmart.hu honlapokról, melyeken szintén egyebek mellett szóvédjegy eleje őrölt kávét kínáltak eladásra. Csatolta emellett a vegyiariu.santehungary.hu honlapját, amelyen a 2022. május 17-i és a 2021. október 24-i archív képernyőfelvétel tanúsága szerint a szóvédjegy eleje espresso vákuumos őrölt kávé szerepelt a kínálatban.

[5] A kérelmező válasznyilatkozatában aggályosnak nevezte a csatolt bizonyítékok bizonyító erejét. Utalt arra, hogy a cég és a kérelmezett ügyvezetői között szoros rokoni kapcsolat van, ami kétségbe vonja a szerződés bizonyító erejét, továbbá kétséggé teszi a szerződésben foglalt licencdíj összeg is, mely aránytalanul alacsony a védjegyhasználó árbevételéhez képest. Aggályosnak tartotta, hogy az eredeti szerződés és a módosítás aláírója a cég részéről nem ugyanaz a személy.

[6] Hivatkozott arra is, hogy a számlák egy része pénzügyi teljesítést nem igénylő adományt takart, ami nem tekinthető védjegyhasználatnak, más részük pedig a cég2 Kft. mint vevő nevére került kiállításra, akinek az ügyvezetője ugyanaz a ügyvezető2 neve, aki egy időben a cég-nak és folyamatosan a védjegyjogosultnak az ügyvezetője. Cégcsoporton belüli értékesítés pedig nem vehető figyelembe. A fényképfelvételek ugyanabban az üzletben, ugyanarról a polcról készültek, az kiterjedt használat igazolására nem alkalmas.

[7] Indítványozta, hogy a hivatal hívja fel a kérelmezettet a hasznosítási szerződés teljesítésének igazolására, ezen belül a védjegyhasználati díjról szóló számlák csatolására.

[8] A hivatal 38. sorszámú határozatával a védjegybejelentést elutasította, a felszólalást megalapozottnak találta és kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezett részére 15 napon belül 934.488 forint eljárási költséget.

[9] A hivatal – az Európai Unió Bíróságának a védjegyhasználat körében kialakított gyakorlata ismertetését követően – mindenekelőtt a védjegyhasznosítási szerződést érintő aggályok tekintetében folytatott le vizsgálatot, hivatkozva a Vt. 23. § (1)-(2) bekezdéseire.

[10] Kifejtette, hogy a Vt. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely kizárná, hogy házastársak, illetve olyan jogi személyek kössenek egymással használati szerződést, akiknek a képviselőjét ellátó személy azonos.

[11] Tényként állapította meg, hogy a felszólaló nem csatolta be teljeskörűen a védjegyhasznosítási szerződés mellékleteit.

[12] Jelentőséget tulajdonított azonban annak, hogy a cég által kiállított számlák a kérelmezett rendelkezésére álltak, ő maga hivatkozott a cég eladásaira saját védjegyhasználatként. Ebből azt a következtetést vonta le, életszerűtlen, hogy a melléklet ne képezné a csatolt szerződés részét.

[13] Irrelevánsnak tartotta az eljárás szempontjából, hogy a kérelmezetti ügyvezető milyen egyéb cégekben, milyen érdekeltséggel rendelkezik, illetve milyen összegű használati díjat állapít meg. A szerződés és módosítása aláíróinak aláírása között nem észlelt különbséget.

[14] Okfejtése szerint mindezek alapján a szerződést érvényesnek kellett tekinteni mindaddig, amíg annak érvénytelenségét jogerős bírósági ítélet nem állapítja meg.

[15] Nem vette figyelembe azokat a fotókat, amelyek a termékek üzletben kihelyezéséről készültek, ahogy egyéb termékfotókat sem, mert ezek keletkezési időpontja vagy nem

állapítható meg, vagy későbbi mint az igazolni kívánt időszak. Kizárt a bizonyítékok köréből még további két számlát, amelyek szintén nem a vizsgált időszakra vonatkoztak.

[16] Ugyanakkor a cég honlapjáról a Wayback Machine segítségével készült képernyőfelvételekből, a Vianni és Rossmann újságok példányaiból és a Facebookról származó képernyőfelvételtől megbizonyosodott arról, hogy az érintett védjegy honlapokon, közösségi média platformokon, kereskedelmi láncok termékkínálatában az érintett időszakban megjelent. Megállapította a benyújtott számlákról, hogy azokat a cég bocsátotta ki, akinek a forgalmazása védjegyhasználati cselekménynek minősül.

[17] A számlák között a cég2 Kft. számára kiállított számlákat is figyelembe vette a forgalmazott volumen megállapításakor, mivel nem életszerűtlen, hogy egy gazdasági társaság a kereskedelmi láncolatába közbenső elemet iktasson.

[18] Figyelembe vette az ajándékba, adományba adott termékek mennyiségét is, mert azzal, hogy ezek kereskedelmi forgalomba kerültek, ezek átadását ingyenesség esetén is védjegyhasználati cselekménynek kell tekinteni.

[19] Utalt arra, hogy ha ezeket ki is kellene venni a számlákkal igazolt forgalmazási volumenből, ez akkor is csupán két számlát és egy csekélyebb mennyiséget érintene.

[20] Összességében tehát a hivatal a bizonyítékok átfogó értékelése alapján, figyelemmel a számlák nagy mennyiségére és az azokkal igazolt termékértékesítés értékére és darabszámára, azt állapította meg, hogy a hivatkozott védjegy használata megvalósult a 30. áruosztályba tartozó kávétermékek tekintetében.

[21] Megállapította, hogy a szóvédjegy és az ellentartott megjelölés domináns eleme egyaránt a szóvédjegy eleje kifejezés. Tekintettel arra, hogy az ütköző elem inherens megkülönböztető képességgel rendelkezik, a leíró szóelem azonban nem, így a megjelölések között vizuálisan nagyfokú a hasonlóság. Az ütköző elemek azonosságából eredő hasonlóságot a leíró szóelem nem képes kellően elhárítani, így a fonetikai hasonlóság is nagyfokú, a vezérszó ugyanarra a történelmi jelentőségű kávéházra utal, a leíró szóelem ezt a jelentéstartalmat erősíti, konceptuális szempontból ezért azonosság áll fenn. A megjelölések globális vizsgálata eredendően rendkívül hasonló összbenyomásra vezet. Mind a megjelölések, mind pedig az árujegyzék olyképpen hasonló, hogy reális esélye van annak, hogy az érintett fogyasztói kör az alacsony figyelmi szint mellett összetéveszti azokat. Következésképpen az összetéveszthetőséget a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontja alapján megállapította, és erre tekintettel a védjegybejelentést elutasította.

[22] A hivatali határozat ellen a kérelmező nyújtott be megváltoztatás iránti kérelmet. Kérte elsődlegesen a hivatali határozat megváltoztatását és a védjegybejelentés lajstromozását, másodlagosan a hivatali határozat hatályon kívül helyezését és a hivatal új eljárásra utasítását lényeges eljárási szabálysértés miatt.

[23] Sérelmezte, hogy a hivatal a kérelmezői nyilatkozat ellenére nem hívta fel a kérelmezettet a használati szerződés teljesítését igazoló számlák csatolására, így nem állapítható meg, hogy a cég és a védjegyjogosult közötti szerződés valóban teljesedésbe ment-e. Kifogásolta, hogy az adományokról, illetve a kérelmezetti társaság ügyvezetőjének egy másik cége nevére kiállított számlákat a hivatal elfogadta. Nem vette figyelembe azt a kérelmezői hivatkozást, hogy a cég ügyvezetője egy bizonyos időszakban ugyanaz volt, mint a cég2 Kft., illetve a kérelmezetti társaság ügyvezetője.

[24] A kérelmező álláspontja szerint a hivatalnak el kellett volna fogadnia a licencdíj aránytalanul alacsony mértékben történt meghatározásával és a licencdíj megfizetésének

igazolásának hiányával összefüggő kérelmezői érveket. Kiemelte, hogy a kérelmezett 2023. szeptember 25-i nyilatkozatához csatolt további számlák duplikátumok, abból csupán egyetlenegy tekinthető új számlának.

[25] Valójában a kérelmezett által igazolt és a cég által kiállított elfogadható számlák összértéke, leszámítva a cég2 Kft. részére kiállított számlákat, az adományról készült számlákat, illetőleg a releváns időszakon kívül eső számlákat, éves szinten körülbelül 13 millió forintos árbevételt jelent, amely csekély volumenű bruttó árbevétel, és nem lehet alkalmas a védjegyhasználat igazolására. Ami pedig az újsághirdetéseket, egy szombathelyi bolt két Facebook bejegyzését illeti, ezek önmagukban jelentéktelen védjegyhasználatot igazolnak. Utalt arra is, hogy a kérelmezett védjegy portfóliója olyan védjegybejelentésekből és védjegyekből áll, melyek közismert és más védjegyjogosulthoz tartozó védjegyek és amelyek egy része az eredeti védjegyjogosult fellépése folytán törlésre, vagy védjegybejelentés esetén elutasításra került. Álláspontja szerint mindezek alapján a tényleges védjegyhasználat nem bizonyított, ezért a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt kizáró ok sem alkalmazható.

[26] Lényeges eljárási szabálysértést követett el a hivatal azzal, hogy a kérelmezettet nem hívta fel a hasznosítási szerződés teljesítésének igazolására, továbbá hogy tévesen arra a következtetésre jutott, hogy az érintett védjegy használata igazolt, és összességében tévesen értékelte a kérelmező által a használat igazolás során benyújtott bizonyítékokat.

[27] A kérelmezett írásbeli ellenkérelmében a megváltoztatás iránti kérelem elutasítását és a kérelmező perköltségben marasztalását kérte.

[28] Hangsúlyozta, hogy a hivatali eljárásban a védjegyhasználat terjedelmét, mennyiségét, időtartamát kellő mértékben bizonyította és ez alapján a hivatal megfelelő döntést hozott. A védjegyhasználati szerződés tartalmát a felek szabadon állapítják meg, egy ilyen használati megállapodás akár szóban is létrejöhet.

[29] A védjegyhasználatot nem a licencdíj kikötése vagy megfizetése igazolja, hanem az, hogy a védjeggyel ellátott termékeket gyártják, forgalmazzák, ez utóbbit pedig a kiállított számla támasztja alá. Kizárólag egy peres eljárásban lehetne azt megállapítani, hogy a használati szerződés létrejött-e, illetve hogy érvénytelen-e.

[30] Hangsúlyozta, hogy a hivatali eljárás során csatolt számlák nem a teljes forgalmat képezik, de ez nem is várható el a használat igazolása tekintetében.

[31] Az elsőfokú bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezett részére 228.600 forint eljárási költséget.

[32] Döntése alapján a Vt. 91. § (2) bekezdés b) pontját, 40. § (2) bekezdését, 23. § (1)-(2) bekezdését, 4. § (1) bekezdés b) pontját jelölte meg.

[33] Az elsőfokú bíróság a határozat hatályon kívül helyezésére nem talált kellő indokot, mivel álláspontja szerint a hivatal a tényállásfelderítési kötelezettségének eleget tett. Nincs a Vt.-ben szabályozott olyan feladata, hogy további felhívást adjon ki a hasznosítási szerződés teljesítése körében. A hivatalnak, a bíróságnak a használatot kell vizsgálnia és nem azt, hogy a használat ellenértéke megfizetésre került-e. Ha a szóban forgó szerződés teljesítése kérdéses, az elszámolási vitát keletkeztethet a szerződő felek között, de nem indokolja a tényállás további feltárásának kötelezettségét. A kérelmezőnek a hasznosítási szerződéssel

kapcsolatos egyéb aggályait a hivatal alaposan körüljárta és jogi indokát adta annak, hogy ezek a körülmények a csatolt okirati bizonyítékok bizonyító erejét mennyiben érintik.

[34] Az elsőfokú bíróság indokolása szerint a hivatal a nagyszámú bizonyítékot helyesen értékelte, a termékfotókat nem vette figyelembe. Egyetértett azzal is, hogy a cég2 Kft.-nek értékesített áruk nem zárhatók ki a forgalmazott áruk mennyiségéből pusztán az ügyvezető személyének azonossága miatt. Azok a szempontok, hogy házastársak írták alá a védjegyhasznosítási megállapodást, illetve a szerződés melléklete hiányos, csupán egy szerződés érvénytelenségének, vagy létre nem jöttének megállapítása iránti perben tisztázhatók, e kérdések megválaszolása a nemperes eljárás kereteit meghaladja. Mellőzte a határozat indokolásából az aláírásképpel összefüggő megállapításokat, mivel erre a kérdésre nem folyt és nem is folytatható bizonyítás.

[35] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a cég-vel kötött hasznosítási megállapodás alapján a cég védjegy használatát a védjegyjogosult használatának tudta be, és a cég mint eladó által csatolt számlákat bizonyítékként értékelte. A hivatal határozatának indokolását azzal egészítette ki, hogy a 2023. szeptember 27-én érkezett újabb számlák nem értékelhetők bizonyítékokként, mert azokat a kérelmezett korábban már benyújtotta.

[36] Az elsőfokú bíróság a hivatalhoz hasonlóan elfogadta a használat igazolása körében csatolt számlákat, leszámítva a duplikátumokat, az igazolandó időszakon túl keletkezett számlákat és az adományként, ingyenesen átadott termékeket, melyek meglátása szerint nem köthetők gazdasági tevékenységhez. Megállapítása szerint ezek alapján – figyelemmel a kérelmező által elvégzett 2023. július 12-i beadványban foglalt számításra is – meghaladta az igazolt termékforgalom 5 évre a 69,2 millió forintot, amely évi 13,8 millió forintnak felelt meg. Ezt a forgalmazást nem tekintette a védjegyjogtalom fenntartása céljából kifejtett látszólagos használatnak, különösen arra figyelemmel, hogy a termék nettó továbbértékesítési ára 200 és 300 forint/csomag körül mozgott. A számlákkal igazolt védjegyhasználatot bizonyították továbbá még a Vianni és Rossmann reklámújságok fénymásolt oldalai és kisebb mértékben a Facebook oldalról származó képernyőfelvétel is.

[37] Mindezek alapján a korábbi védjegyjogosultjának védjegyhasználatát elfogadta.

[38] Egyetértett a hivatalnak azzal a megállapításával is, hogy a védjegybejelentés és a korábbi elsőbbségű szóvédjegy eleje szóvédjegy összetéveszthetőségig hasonlóak.

[39] Az eljárási költségről a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

[40] Az elsőfokú bíróság végzése ellen a kérelmező terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság végzésének megváltoztatását és a megváltoztatási kérelmének megfelelő döntést, azaz elsődleges megváltoztatási kérelmük alapján a hivatal végzésének megváltoztatását és a kérelmező védjegybejelentésének lajstromozását, másodlagosan a hivatal határozatának hatályon kívül helyezését lényeges eljárási szabálysértés miatt és a hivatal új eljárásra utasítását.

[41] Fellebbezésében egyrészt arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás lényeges szabályait megsértette azzal, hogy bár a megváltoztatási kérelmet elutasította, azaz a hivatal a határozatát gyakorlatilag helybenhagyta, az elsőfokú végzés érvelése alapján számos ponton tartalmilag mégis megváltoztatta a hivatal határozatát.

[42] Kiemelte ezzel összefüggően, hogy az elsőfokú bíróság a határozat indokolásából mellőzte az aláírásképpel összefüggő megállapításokat, kiegészítette az indokolást azzal, hogy újabb számlák nem értékelhetők bizonyítékként, a számlák közül nem fogadta el a duplikátumokat, az adományként ingyenesen átadott termékeket, illetve az igazolandó időszakon túl keletkezett számlákat.

[43] Okfejtése szerint a hivatal érdemben foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a licenszszerződés és módosítása létrejött-e, érvényes-e és teljesítésre került-e, illetve milyen bizonyító erővel rendelkezik, és azért nem adott helyt a szerződés érvénytelenségével összefüggő érveknek, mert az aláírásképeket azonosnak tekintette.

[44] Az elsőfokú bíróság ezzel szemben megállapította, hogy a szerződés érvénytelenségének vagy létre nem jöttének a megállapítása iránti perben tisztázhatók a licenszszerződéssel kapcsolatos szempontok (aláírások, hiányos mellékletek stb.), ezek a kérdések a nemperes eljárás kereteit meghaladják.

[45] Az elsőfokú bíróság tehát súlyos eljárási szabálysértést észlelt a hivatali eljárásban, mivel a hivatal olyan kérdést vizsgált az eljárása során, amit nem vizsgálhatott volna, azonban ahelyett, hogy a hivatali határozatot eljárási szabálysértés miatt hatályon kívül helyezte volna, és a hivatalt új eljárásra utasította volna a Vt. 91. § (1) bekezdés b) pontja alapján, a megváltoztatási kérelmüket elutasította.

[46] Kifejtette, hogy ha az elsőfokú bíróság szerint a hivatal az eljárása során tévedett vagy a hatáskörén túlterjeszkedett, a Vt. 91. §-a alapján meg kellett volna változtatnia, vagy hatályon kívül kellett volna helyeznie a hivatali határozatot.

[47] Ugyanígy jogszabálysértően járt el, amikor kiegészítette a hivatal határozatát az újabb számlák értékelhetőségének hiányával. A hivatal a duplikált számlákat is elfogadta bizonyítékként. Ehhez képest a bírósági indokolás igen jelentős változtatást jelent, tekintettel arra, hogy a duplikált számlák az összes számla értékének a felét, azaz körülbelül 14 millió forintos árbevételt jelentenek. Azzal érvelt, hogy ha ezt az árbevételt a hivatal nem vette volna figyelembe, feltételezhetően nem találta volna elegendőnek a kérelmezett által igazolt használat volumenét, a számlák általi igazolt alacsony forgalom és árbevétel miatt.

[48] Az elsőfokú bíróság bár végzésében egyetértett a hivatallal, nem fogadta el az adományként, ingyenesen átadott termékeket a hivatal határozatával ellentétesen. Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság igen jelentős változtatásokat tett a hivatal határozatán a megváltoztatási kérelem elutasításáról döntő végzésében, méghozzá olyan kérdésekben, amelyek az ügy érdemi elbírálására kihatottak, így ez súlyos eljárási hiba. Mindezekre tekintettel indokolt az elsőfokú bíróság végzésének a hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása.

[49] A fellebbező másodlagos fellebbezési kérelmének indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül és a jogszabályokkal ellentétes módon fogadta el a hivatal azon eljárását, hogy nem hívta fel a kérelmezettet az általa benyújtott licenszszerződés teljesítésének igazolására.

[50] Hangsúlyozta, hogy ennek kiemelt jelentősége van, mivel ez az egyetlen összekötő kapocs a kérelmezett mint védjegyjogosult és a védjegyhasználat bizonyítása érdekében általa benyújtott iratok között.

[51] Hivatkozott a licenszszerződés bizonyító erejét kétségessé tevő korábban előadott körülményekre, valamint arra, hogy a teljesítés igazolásával összefüggően kérték figyelembe venni az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (Art.) bizonylat szerinti bizonylatmegőrzési kötelezettséget, a licenszszerződésben foglaltakat, mely szerint a kérelmezett köteles havonta számlát kiállítani és megküldeni a cég részére.

[52] A hivatal a kérelmét formai indokok alapján tagadta meg, elfogadva a kérelmezett azon érvelését, hogy a szerződést beszámítással is teljesíthették a cégek egymás felé.

[53] A hivatal megállapítása szerint az eljárás során nem merült fel olyan körülmény, amelyre tekintettel a hivatal a becsatolt használati szerződés érvényességét, illetve bizonyító erejét kétségbe vonhatta volna, holott a kérelmező szerint az eljárás során csak olyan körülmény merült fel, ami a licencszerződés érvényességét, bizonyító erejét kétségbe vonta.

[54] A hivatal tehát csak formális vizsgálat eredményeként fogadta el a kérelmezett védjegyhasználatának igazolására benyújtott bizonyítékokat, különös tekintettel a licencszerződésre.

[55] Az első fokon eljáró bíróság így tévesen fogadta el a hivatal ezzel összefüggő indokolását és eljárását, tévesen állapította meg azt is, hogy a hivatal eleget tett tényállásfelderítési kötelezettségének és nem volt olyan feladata, hogy további felhívást adjon ki a licencszerződés teljesítésének igazolása körében.

[56] Álláspontja szerint a Vt. 40. § (2)-(4) bekezdései előírják, hogy a hivatal felhívást adjon ki a licencszerződés teljesítésének igazolására. E rendelkezések értelmében a hivatal eljárása során a tényeket az ügyfelek által igazolt adatok alapján vizsgálja, és ha a fél nyilatkozatának pótolható hiányosságai vannak (például: licencszerződés teljesítésének igazolása), a hivatal köteles felhívni a felet a hiányok pótlására vagy nyilatkozattételére, ennek elmaradása esetén pedig a fél kérelmét el kell utasítania. Amennyiben valóban teljesítették volna a licencszerződést, a kérelmezett ezt a hivatali eljárás során igazolni tudta volna a bizonylat megőrzési kötelezettségre is figyelemmel.

[57] Mivel a jelen ügyben a licencszerződés valóságával és teljesítésével összefüggően súlyos kétségek merültek fel, amelyek a hivatal számára is ismertek voltak, a tényállásfelderítési kötelezettségéhez hozzátartozott volna, hogy felhívja a kérelmezettet a szerződés teljesítésének igazolására, illetve a szerződést övező kétségek tisztázására.

[58] Hivatkozott a hivatal „Traubisoda” ügyekben hozott végzéseire, amelyek tárgya jogutódlási kérelem, illetve annak elutasítása volt. Abban az ügyben a hivatal kifejtette, hogy a kérelmező által csatolt szerződés keletkezésének körülményei, illetve a dokumentum bizonyító erejét csökkentő ellentmondások miatt a csatolt okiratban esetlegesen egyértelműen kifejeződő ügyleti akarat ellenére sem lehetett bejegyezni a lajstromba jogutódként a kérelmezőt, mert továbbra sem állt a hivatal rendelkezésére megfelelő bizonyító erejű okirat. A hivatal ebben az ügyben kifejtette azt is, ha a fél által benyújtott okirat létrejött, érvényessége tartalmi okokból vitatott, a hivatal a felmerült jogvitában nem foglalhat állást. Ha a bíróság előtt folyamatban van szerződéses jogvita, a kérelem teljesítését e jogvita befejezésétől teheti függővé, ilyen eljárás hiányában pedig a kérelmet az ügy releváns tényeit értékelve kell érdemben elbírálnia.

[59] Álláspontja szerint ennek az ügynek a megállapításai a tárgybeli ügyben is alkalmazandóak. Az általa felhozott körülmények miatt a hivatal az ügy releváns tényeit együttesen értékelve nem tudta egyértelműen kétséget kizáróan megállapítani az okirat valóságát.

[60] Az elsőfokú bíróság ezért tévedett, amikor elfogadta a hivatal Vt.-be ütköző eljárását és indokolását. Tévesen minősítette a felek közötti „elszámolási vitának” a licencszerződés teljesítését.

[61] A hivatal és az elsőfokú bíróság ezzel összefüggő érvelése formális.

[62] Álláspontja szerint, ha el is fogadná a bíróság a licencszerződést mint a kérelmezett és az általa benyújtott használat igazolás közötti kapcsolatot, a kérelmezett által benyújtott

bizonyítékok ebben az esetben sem igazolnak elegendő minőségű és volumenű védjegyhasználatot, amely elégséges lenne a tényleges használat megállapításához.

[63] Kifejtette, hogy ha az elfogadhatatlan bizonyítékokat nem veszik figyelembe, beleértve a cégcsoporton belüli használatra utaló bizonyítékokat, a kérelmezett a következő bizonyítékokat csatolta a védjegyhasználat igazolására: 3 offline újsághirdetés, egy szombathelyi kisbolt 2 Facebook bejegyzése és évi bruttó körülbelül 13 millió forintos árbevételt igazoló cég által kiállított számlák.

[64] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az adományról (ingyenesen juttatott termékekről) szóló számlák a védjegyhasználat igazolásaként nem fogadhatóak el (C-495/07. Silberquelle-ügy). Helytelenül fogadta el a cég2 Kft. részére kiállított számlákat, hiszen igazolta, hogy ez a cég a cég Kft. cégcsoportjába tartozik.

[65] Az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el az évi 13 millió forintos bruttó árbevételt a védjegyoltalom fenntartásához elegendő forgalomként, és azt is tévesen állapította meg, hogy a számlák, a 3 offline újsághirdetés és a 2 szombathelyi kisbolt által közzétett Facebook bejegyzés elegendő bizonyíték annak megállapításához, hogy a kérelmezett a védjegyét használta. Ezek a bizonyítékok nyilvánvalóan nem alkalmasak egy védjegy tényleges használatának igazolására, mivel rendkívül csekély mértékű, marginális használatot igazolnak.

[66] Hangsúlyozta, hogy a kérelmezetti árujegyzékben szereplő kávétermék egy mindennapi fogyasztási cikk, és az ilyen jellegű termékek esetén a védjegy használatának igazolásához nem elegendő a kérelmezett által igazolt forgalmazási volumen, még a magyar piacon sem. Ezt támasztja alá a magyar bírósági gyakorlat, melynek értelmében, ha mindennapi tömegárurol van szó, nagyobb mérvű használat igazolása szükséges (Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf.26.334/2011/7.).

[67] Továbbá a védjegyhasználat kiterjedtsége is elenyésző, a kérelmezett által benyújtott számlák számottevő része a cég és a cégcsoportjába tartozó egyéb cégek közötti eladást igazol, nem pedig kifelé, a piac és a fogyasztók felé megvalósuló forgalmat, használatot.

[68] A kérelmezett reklám- vagy marketingtevékenységet pedig egyáltalán nem igazolt, tehát nem lehet megállapítani, hogy a fogyasztók ténylegesen szembesültek a védjeggyel a releváns időszakban, és a kérelmezett (illetve a cég) a védjegy népszerűsítése, a védjeggyel ellátott áruk tekintetében piaci részesedés megszerzése vagy fenntartása érdekében erőfeszítéseket tett. 3 újsághirdetés és 2 Facebook poszt értelemszerűen nem igazol kellő használatot, amit alátámaszt a Hivatal Védjegy Módszertani Útmutatója is. Ennek értelmében egy évtizedek óta oltalom alatt álló védjegy használatának igazolására általában nem alkalmas kizárólag néhány helyi hirdetés. A hivatal egyebekben helyesen állapította meg a határozatában, hogy a számlákon kívül becsatolt bizonyítékok önmagukban csekélynek bizonyulnak (hivatal határozatának 21. oldala).

[69] Összességében tehát a kérelmezett által benyújtott bizonyítékok, amennyiben azok elfogadhatóak is lennének a licensszerződést övező súlyos kétségek és ezáltal a védjegyjogosult és a használatot megvalósító cég közötti kapocs hiánya ellenére, nem igazolnak tényleges, komoly védjegyhasználatot, amely megfelelné az EU-s és a magyar gyakorlat által meghatározott elvárásoknak (C-40/01. Ansul-ügy, Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf.25.366/2012/4.).

[70] Hivatkozott továbbá arra, hogy a kérelmezett „védjegytroll” magatartást tanúsít más márkák tekintetében, ami álláspontja szerint jelen ügyben is tetten érhető és relevanciával bír. A kérelmezetti társaság rosszhiszemű magatartása és megkérdőjelezhető márkastratégiája egyértelműen tetten érhető.

[71] Vitatta azt is, hogy a Vt. 4. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt kizáró ok alkalmazandó lehetne, mivel álláspontja szerint a megjelölés közötti hasonlóság nem éri el az összetéveszthetőség szintjét, tekintettel arra, hogy a kérelmezői szóvédjegy megjelölés 50%-ánál nagyobb részét egy olyan szó alkotja (szóvédjegy vége), amely a felszólalás alapjaként megjelölt szóvédjegy eleje védjegyben egyáltalán nem jelenik meg, és alkalmas arra, hogy a kérelmező megjelölését megkülönböztesse, elkülönítse a kérelmezett védjegytől. A vizuális, fonetikai és konceptuális különbségek miatt tehát nem áll fenn az összetéveszthetőség veszélye.

[72] A kérelmezett észrevételében az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte.

[73] Az elsőfokú bíróság a hivatal határozatán jelentősen nem változtatott, és a hivatal érdemi, lényeges, az ügy eldöntése szempontjából kulcsfontosságú megállapításaival egyetértett, eljárási szabálysértést nem követett el.

[74] A kérelmező mind a védjegybejelentés szerinti megjelölés összetéveszthetősége, mint pedig a védjegy használatának igazolása tekintetében ugyanazokat ismétli meg, mint amit a megváltoztatási kérelmében előadott.

[75] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az összetéveszthetőség fennáll, a védjegyhasználat a bizonyítékok értékelése alapján igazolt. A kérelmező által hivatkozott döntésekben a védjegylajstromba mint közhiteles nyilvántartásba történő jog bejegyzésének alapjául szolgáló dokumentum érvényességéről kellett határoznia a hivatalnak, jelen esetben viszont nem ez a helyzet, a kérelmező által hivatkozott dokumentum ilyen jogot nem keletkeztet. A védjegy tényleges használatát nem a védjegyhasználati szerződés léte, vagy a tényleges teljesítés igazolja, hanem a védjeggyel ellátott termékek gyártása, forgalmazása, és ebből következően elsődlegesen az értékesítéssel összefüggésben kiállított számlák. Az EUB gyakorlata szerint a védjegyhasználat abban az esetben is komolynak tekintendő, ha mennyiségileg nem jelentős. A használat igazolása körében ugyanis azt kell vizsgálni, hogy a védjegyet használták-e a releváns piac megszerzése vagy fenntartása érdekében, vagy hogy a használat nemcsak a védjeggyel szerzett jogok fenntartását célozta-e, azaz nem látszólagos a használat. A kávék nem tömegáruk, a kérelmezett által igazolt termékforgalom 5 évre meghaladja a 69,2 millió forintot, amely évi 13,8 millió forintnak felel meg. A kérelmezett a piaci jelenlétet igazoló több éves, folyamatos kereskedelmi tevékenységet egyértelműen bizonyította a hivatali eljárásban.

[76] A kérelmező fellebbezése nem alapos.

[77] Az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés korlátai között gyakorolta a felülbírálati jogkörét, ilyen korlátnak minősültek a fellebbezés indokai, az abban megjelölt eljárási és anyagi jogszabálysértések (Pp. 371. §).

[78] Az elsőfokú bíróság nem követett el a fellebbezésben hivatkozott okokból olyan, az ügy érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértést, ami a másodfokú eljárásban nem orvosolható, és ami az eljárás megismétlését tenné szükségessé. Az elsőfokú bíróság

indokolásának esetleges pontatlansága, ellentmondása, az indokolás kiegészítésével, helyesbítésével orvosolható.

[79] A fellebbezéssel támadott határozat a Vt. 90. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében hozott bírósági határozat, amellyel az elsőfokú bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította, mivel a hivatal érdemi döntésének érdemével, a felszólalás megalapozottságával és erre tekintettel a védjegybejelentés elutasításával egyetértett. Nem volt tehát oka a Vt. 91. § (1) bekezdése alapján a döntés megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére. A Vt. 91. § (2) bekezdés b) pontja olyan lényeges eljárási szabálysértés esetén teszi lehetővé a határozat hatályon kívül helyezését, amely a bírósági eljárásban nem orvosolható. A hivatal nem követett el hatáskör túllépést azzal, hogy a licenszszerződést érvényesnek tekintette, illetve a rendelkezésére álló adatok alapján olyan kérdésekben is állást foglalt, amelyekben a jogvita elbírálása bíróságra tartozik. Az elsőfokú bíróság – helyesen – az íráskép azonosságával összefüggő, szükségtelen és megalapozatlan megállapítások mellőzésével orvosolta a határozat indokolásának hibásnak tekintett következtetéseit.

[80] Nincs olyan Pp., illetve Vt. szerinti rendelkezés, amely szerint, ha az elsőfokú bíróság a hivatal határozatának döntésével egyetért, azonban a hivatal indokolásával, jogértelmezésével, bizonyíték értékelésével, illetve eljárásával nem ért maradéktalanul egyet, akkor a megváltoztatási kérelemnek helyt adva a határozatot meg kell változtatnia, vagy hatályon kívül kell helyeznie. Nem minősül eljárási hibának, ha a bíróság a hivatal határozatának indokolásától eltér. A bíróság továbbá eljárási szabálysértés nélkül értékelhette azt, hogy az ügy érdemére mennyiben hatnak ki a hivatal döntésének indokolásától eltérő következtetései.

[81] Alaptalanul hivatkozott a kérelmező arra is, hogy a határozat lényeges, az ügy eldöntése szempontjából kulcsfontosságú megállapításait érintően volt eltérő a bíróság álláspontja a hivatalétól, ezért tévesen tartotta ezeket az eltéréseket az ügy érdemére kihatónak.

[82] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és nagyobb részt annak indokaival is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[83] Az elsőfokú bíróság helytálló indokolással állapította meg, hogy a tények hivataltól eltérő értékelése Vt. 91. § (2) bekezdés b) pontja alapján a hivatal határozatának hatályon kívül helyezését nem alapozza meg.

[84] A Vt. 40. § (2) bekezdése alapján a felszólalás tárgyában a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja. A (4) bekezdés értelmében, ha a védjegy ügyben előterjesztett kérelemnek vagy mellékleteinek pótolható hiányossága van, az ügyfelet a beadvánnyal kapcsolatos hiányok pótlására vagy nyilatkozattételre kell felhívni a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés mellett.

[85] A Vt. 40. § (4) bekezdése tehát a kérelem, illetve a melléklet, azaz az okirat pótolható hiányosságának hiánypótlatásáról rendelkezik, nem pedig arról, hogy valamely mellékletként csatolt okirati bizonyíték bizonyító erejével szemben az ellenérdekű fél részéről felmerült kétségeket a hivatalnak azzal kellene eloszlatnia, hogy az ügyfelet hiánypótlásra hívja fel. Különösen arra nincs lehetőség a (4) bekezdés alapján, hogy az ellenérdekű fél vitatására tekintettel a csatolt szerződés teljesítésének igazolására hívja fel a felszólalót a hivatal az Art. alapján felszólalót terhelő bizonylat megőrzési kötelezettségre hivatkozással. Nem sértette meg a Vt. 40. §-ának rendelkezéseit a hivatal azzal, hogy a felszólalót nem hívta fel hiánypótlásra a teljesítés igazolására, illetve a bejelentő által felvetett kétségek tisztázása érdekében, de az elsőfokú bíróság sem sértett jogszabályt azzal, hogy a hivatal határozatát a hiánypótlás mellőzése miatt nem helyezte hatályon kívül.

[86] A Vt. 18. § (5) bekezdése alapján a védjegynek a védjegyjogosult engedélyével történő használatát a 18. § alkalmazásában a védjegyjogosult részéről történő használatnak kell tekinteni. A hivatal helyesen állapította meg, hogy a Vt. 23. § (1), (2) bekezdés értelmében a használati szerződés tartalmát – a fogyasztók megtévesztésének tilalmától eltekintve – a felek szabadon állapíthatják meg, így a védjegyhasználat akár ingyenesen is engedélyezhető. Az ítéltábla ezt azzal egészíti ki, hogy a Vt. 23. § a védjegyhasználat engedélyezéséhez írásbeli megállapodást sem ír elő. A Vt. 18. § (1) bekezdése szerinti védjegyhasználat megvalósulása szempontjából tehát kizárólag azt kellett értékelni, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható-e, hogy a védjegy használathoz a jogosult hozzájárulást adott-e annak a kft.-nek, amelynek a nevére szóló számlákat csatolták. A hivatal a csatolt – a rendelkezésre álló adatok szerint a Pp. 325. § (1) bekezdés d) pontjának megfelelő – 2013. augusztus 1-jei keltezésű licencszerződés és annak mellékletének tárgyi védjegyet érintő részlete, a felszólaló rendelkezésére álló számlák együttes értékelése alapján, továbbá a védjegyjogosult hozzájárulásának meglétét kétségesse nem tevő körülmény fennállásának hiányában okszerűen állapította meg, hogy a felszólaló a védjegyjogosult hozzájárulását igazolta. Az elsőfokú bíróságnak nem volt oka a hozzájárulásra levont következtetés felülmérlegelésére. Nem sértette meg a hivatal ugyanezen okból a tényállásfelderítési kötelezettségét sem (Vt. 40. § (1), (2) bekezdése).

[87] A fellebbező olyan kétségekre hivatkozott, amelyek a hozzájárulást érintő következtetéseket nem érintették, illetve nem cáfolták. Nem vált aggályossá a licencszerződés önmagában amiatt, hogy a mellékleteknek csak a releváns védjegyet tartalmazó részét csatolta a felszólaló. A fellebbező érvelésével szemben a védjegyjogosult engedélye igazolásának, nem pedig annak volt jelentősége, hogy a csatolt védjegylicencia-szerződést teljesítették-e, az okirat érvényes szerződést tartalmaz-e, vagy esetleg az ellenérték tekintetében színlelt. Nincs jelentősége annak sem, hogy a védjegylicencia-szerződés módosítását ugyanaz írta-e alá, mint a védjegylicencia-szerződést, illetve a hozzájárulás megléte szempontjából annak sem, hogy az aláíró cégek képviselői házastársak. Ez utóbbi körülmény egyebekben a hozzájárulás meglétét támasztja alá. A kérelmezett helyesen hivatkozott arra, hogy a Traubisoda ügyektől eltérően a jelen ügyben nem jogutódlást, nem jogok átszállását kellett megítélni, hanem kizárólag a hozzájárulás meglétét, amelynek tekintetében nem az írásbeli szerződés érvényességének, teljesítésének van relevanciája, így eltérő bizonyíték mérlegelést tesz lehetővé.

[88] A fellebbező arra helyesen hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem teljesen azonos módon értékelte a bizonyítékokat. A Vt. 18. § (5) bekezdésének alkalmazhatósága szempontjából ennek az előzőekben kifejtettek szerint nem volt jelentősége, mind a hivatal, mind az elsőfokú bíróság a hozzájárulás meglétét bizonyítottnak tekintette. A számlákat érintően nem csak az elsőfokú bíróság, a hivatal sem vette figyelembe a releváns időszakon kívül eső számlákat. Az adományozás a hivatal határozatából is kitűnően mindössze két számlát érintett, ezek a csatolt számlák összértékére és a mennyiségi nagyságrendekre figyelemmel nem adtak alapot a számlák mennyiségét, összértékét és a tényleges használatot érintően eltérő következtetés levonására. Az elsőfokú bíróság a duplikátumok figyelembevétele nélkül értékelte elegendőnek a kérelmező 2023. júliusi nyilatkozatában elvégzett számítást is, szem előtt tartva az 5 évre igazolt 69,2 millió forint (évente 13,8 millió forint) értékű termékforgalmat. Nem volt a döntésre kiható jelentősége így annak sem, hogy a hivatal figyelembe vette-e a 2023. szeptemberben csatolt duplikátumokat a mérlegelésnél, vagy sem.

[89] Az ítéltábla egyetértett azzal a következtetéssel is, hogy a cég2 Kft.-nek értékesített áruk nem zárhatók ki a forgalomból pusztán az ügyvezető azonossága miatt. Megjegyzi az ítéltábla, hogy ezek a számlák a kérelmező számítása szerint kb. 4,2 millió forint termékforgalmat tettek ki. Így ezeket az elsőfokú bíróság által megállapított 69,2 millió forintból levonva, az igazolt kb. 65 millió forint termékforgalom mennyiségileg azonos nagyságrendet és azonos jogi következtetést eredményez.

[90] A cég2 Kft. javára szóló számlákkal összefüggően az elsőfokú bíróság és a hivatal helyesen mutatott rá, hogy a gazdasági életben nem életszerűtlen, hogy a védjegyhasználó közvetítő láncszemet iktat be. Az ítéltábla ezzel összefüggően utal arra, hogy a cég2 Kft.-nek kiállított számlákon szerepel a „Rossmann”-ra utalás is, és a felszólaló bizonyítékai között szerepelt Rossmann hirdetés is, a bizonyítékok így összességükben kellően alátámasztják azt is, hogy ezek a számlák a fogyasztók felé értékesíteni kívánt mennyiségekre utaltak. Közömbös így önmagában az, hogy a számlában szereplő két cég esetleg egy cégcsoportba tartozott.

[91] Az ítéltábla a bizonyítékok mérlegelésével összefüggően kiemeli, hogy a hivatal helyesen és az uniós gyakorlattal (Friboi ügy, T-324/09.) összhangban tartotta szem előtt az átfogó értékelés követelményét, amely a tények, egyes bizonyítékok (pl. számlák) elkülönített értékelését kizárja. Nem volt helye így annak, hogy a számlákat, hirdetéseket, a számlák által lefedett értékesítés mennyiségét a hivatal kizárólag külön-külön értékelje. Nem következett továbbá abból, hogy a termék kávé volt, az, hogy az igazolt mennyiség kevés lett volna a tényleges használat bizonyításához. A védjegyhasználat lehet akkor is tényleges és komoly, ha a mennyiség nem jelentős (C-141/13., C-259/02.).

[92] A használat körében a fellebbezésben hivatkozott Ansul ügy alapján (C-40/01.) is azt kellett vizsgálni, hogy a védjegyet használták-e a releváns piac megszerzése, fenntartása

érdekében, vagy a használat csak a védjeggyel szerzett jogok fenntartását célozta, azaz a használat csak látszólagos volt. Nem önmagában a piaci részesedés mértéke határozza meg tehát a használat komolyságát.

[93] A hivatal az uniós gyakorlatot is figyelembe véve helytálló következtetést vont le arra, hogy a bizonyítékok együttes és átfogó értékelése alapján – különös tekintettel a becsatolt számlák nagy mennyiségére, az azokkal igazolt termékértékesítés volumenére, az árat figyelembe véve annak értékére – a kávé áruk tekintetében a felszólalói védjegy tényleges használata megállapítható.

[94] Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakra tekintettel utal arra is, hogy a Rossmann hirdetését a számlákkal együtt kellett értékelni, ezek egymást erősítő bizonyítékai a védjegyhasználatnak. A számlák továbbá nemcsak belföldi, hanem külföldi értékesítéseket is tartalmaztak. A cég2 Kft.-n kívül több belföldi partnert érintettek, akiknél a cégcsoporthoz tartozás nem merült fel. Az érintett 5 éves időszakon belül a számlák a dátumuk szerint rendszeres értékesítést igazoltak. Valós kereskedelmi tevékenységet erősített meg az is, hogy a számlák más hasonló, a kiskereskedelembe kapható termékeket is tartalmaztak, nem csupán a tárgybeli védjeggyel ellátott termékeket. A fellebbezésben hivatkozott évi 13 millió forintos mennyiség is cáfolta, hogy a felszólaló kizárólag a védjegy fenntartása érdekében folytatna látszólagos használati tevékenységet. Nemcsak az értékesítés mennyisége, de az időben folyamatos és a partnerek száma, székhelye alapján földrajzilag is kiterjedt használatra utaló számlák is a védjegy tényleges használatát támasztották alá. Ezekhez az adatokhoz és bizonyítékokhoz képest a marketing kiadások igazolásának hiánya, más védjegyek terén tanúsított, állított felszólalói magatartás nem volt képes annak kétségessé tételére, hogy a tárgybeli védjegyet a kávé árukon a felszólaló ténylegesen használta, azzal a piacon jelen volt, azaz nemcsak látszólagos használatot igazoló bizonyítékokat csatolt.

[95] Az elsőfokú bíróság és a hivatal értékelése ezért megfelelt a Vt. 61/E. § (1), (2) bekezdésének, Vt. 18. §-nak.

[96] A hivatal és az elsőfokú bíróság az érintett megjelölések összetéveszthetőségét is helytálló indokolással állapította meg. A fellebbező érvelése figyelmen kívül hagyta, hogy az uniós gyakorlatra (C-251/95. Sabel ügy) is figyelemmel az összetéveszthetőség vizsgálatánál az érintett fogyasztóközönségre az összhatást különösen a domináns és a megkülönböztető képességgel bíró elemeket figyelembe véve kell értékelni. A szóvédjegy vége szóelem nem domináns, és az áru fajtáját leíró elemként nem is alkalmas megkülönböztető képességre, nem képes ellensúlyozni a domináns szóvédjegy eleje szóelem azonossága által keltett hatást.

[97] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes végzését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[98] A kérelmező fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Vt. 86. §-a és a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a kérelmezőnek kellett megfizetnie a kérelmezett ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költségét, amelyet az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés alapján a felszámított 180.000 forintot (6 óra 30.000 forint + áfa óradíjjal) elfogadva a rendelkező részben foglaltak szerint állapított meg.

Budapest, 2025. június 5.

Dr. Hóbl Katalin s. k.
a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.
előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.
bíró